

POUJOVE

Núm. 100 | maig 10

1000

Sopars de duro(s)
Las Vegas
(pàg. 4-5)

■ **Inventari-la proposta destacada:**
Amb el mundial de motociclisme, la velocitat més virtual (pàg. 6)

■ **I tu què hi dius?:** *La campanya francesa per combatre el consum de tabac* (pàg. 8)

Coordinació i maquetació: Laura Fíguls

Redacció: Clara Aliaguilla, Aina Font, Lúdia Gómez, Josep González, Joan Griera, Roger Junyent, Núria Llanas, Magda Muñoz, Maurici Ribera, Ferran Sardans.

Col·laboradors: Anna Basagaña, Maurici Cortina, Marc González, Xavi López, Oriol Miró, Robert Sendra, , Adrià Torner, Laura Vidal.

Il·lustracions: Juan Díaz, Marc López.

Disseny: Domènec Òrrit.

Edita: Associació Cultural El Pou de la gallina
Sobrerroca, 26

08241 MANRESA (Bages)

Tel. i fax 93 872 50 18 www.elpou.cat-elpou@elpou.cat

Cent mesos de Pou Jove

Aquest suplement, un espai que aposta perquè els joves siguin protagonistes, compleix amb aquest número el seu novè aniversari

El suplement juvenil d'*El Pou de la Gallina* compleix cent números amb aquest que arriba a les vostres mans. Permeteu-nos que prenguem l'efemèride per parlar una mica de nosaltres. Des que va sortir el primer número el maig de 2001, just fa nou anys, hi ha hagut canvis i, a més, han passat per la redacció molts joves. Alguns ja s'han fet grans.

Un espai per als joves i pels joves. Aquesta és el propòsit que hi ha darrere de les vuit pàgines que actualment conformen el suplement juvenil de la revista *El Pou de la Gallina*. Aquesta aposta va veure la llum el maig de 2001, i va tenir la seva festa de presentació al Sielu, el 27 d'abril d'aquell any, amb l'actuació del grup Males Llengües. Dissenyat per Biel Baraut, comptava amb un equip de joves redactors.

L'objectiu que es van marcar era que els protagonistes de les notícies, dels reportatges, de les entrevistes, fossin els joves. Per això, un dels segells que distingeix aquest suplement és l'objectiu que els temes de què tracta es puguin convertir en un espai de trobada entre joves. Amb temes que segurament els costaria de trobar el seu espai en altres mitjans o bé fets que es miren des d'angles menys convencionals.

Però, a més, també va proposar-se que qui hi hagués darrere els textos i les fotografies també fossin joves; estudiants de periodisme o d'altres carreres i, fins i tot, de batxillerat. Els que començaven a tirar endavant el projecte ara fa nou anys ja en fa uns quants que s'han llicenciat i que treballen; han continuat enganxats al món del periodisme o bé han tirat la seva carrera per altres camins. En tot cas, alguns d'ells potser costarien de reconèixer després de pràcticament una dècada.

Les darreres passes del número que farà 100

El Pou Jove és un petit laboratori, una oportunitat per intentar innovar propostes. I, sobretot, per aprendre. Per escollir els fets que volem transformar en articles periodístics i per aprendre a tirar endavant les pròpies propostes, des del principi fins al text final. També pot distingir el Pou Jove un estil fresc i atrevit. La reserva de ser un suplement juvenil, de vegades, permet parlar amb cura i rigor i sense embuts.

Portada del primer número del Pou Jove, el maig de 2001

Aquest suplement va rebre, el desembre de 2007, el Premi Regió 7 de Comunciació *ex aequo* al projecte *El Pou Jove als instituts*, que es distribuïa als centres docents de secundària de Manresa de forma gratuïta. Tenia 16 pàgines, una de les quals estava reservada als textos que escrivien els propis estudiants

www.guiamanresa.com

Guia Cultura, Social i Comercial de Ciutat de Manresa i de la Catalunya Central

Agenda, Espectacles, Festes, Anuncis, Comerços, Pobles, Música, Imatges, Webs ...

sopars de duro(s)

Alta volada a Las Vegas

EDUARD MERLY I GUILLEM PUIG

Si haguéssim d'escollir un lloc emblemàtic de la ciutat, segurament que la plaça de Sant Domènec en seria una bona candidata. Un referent per a totes les cites, marc de molts espectacles i fires o zona de pas obligat per a molts recorreguts. Però rere una plaça emblemàtica sempre ha d'haver-hi un lloc on prendre una bona cervesa, menjar-hi un bon entrepà, fer-hi unes de les millors braves de la ciutat i poder gaudir de l'entorn on et trobes. En aquest cas no cal dir que Las Vegas compleix, amb escreix, tots els requisits.

Quan ens endinsem a l'interior del local encara no tenim clar si volem pujar al primer pis, on el propòsit seria entaular-se i menjar-hi plats de la carta (seria la part de restaurant) o bé si preferim quedar-nos a baix tot fent unes tapes. Però de seguida ens quedem atrets per les tapes del dimarts, que lluny de ser les convencionals, es presenten com un seguit de suggeriments, escaients a la temporada, de combinacions totes sorprenents i temptadores.

L'establiment presenta una disposició allargada, accessible tant des del carrer Nou com des de la plaça. Aquesta distribució condueix a un fort protagonisme de la barra i dels tamborets alts, que ja denoten un cert caire de tapa i copeta de vi o cervesa, sense deixar de banda la possibilitat d'entaular-se, en unes poques però suficients taules que hi ha davant la barra. La part de dalt la desconeixem però evidentment que deu tenir una disposició més pròpia de restaurant. Pots escollir zona de fumadors o de no fumadors, i les escales estan habilitades per a persones amb discapacitat física.

Un dels punts forts de Las Vegas és sens dubte el beure. Una bon coneixement en enologia els avala i assegura que demanar una copa de vi sug-

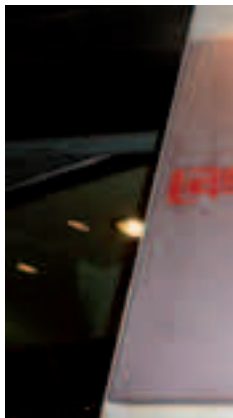
gerit a la carta de tapes no et decebrà en absolut. I en l'àmbit cerveser, l'oferta és francament àmplia, tant de cerveses d'importació com del país. Es pot pagar des de 3 fins a 11 euros per cada tapa. Per algú aquest aquest preu pot semblar elevat, però en realitat està prou ajustat a la quantitat i qualitat del que et serveixen. Podríem dir que més que tapes, per als que estem acostumats a les tapes de tota la vida, aquí et serveixen plats que podrien ser en una carta, però més petits.

Nosaltres per exemple vam començar amb

unes xips de carxofa acompanyades amb una base de romesco. Després va seguir una albergínia amb *chimi-churri*, que seria una albergínia escalivada amb vinagreta de verdures tallades al mil·límetre i grans de pebre. I un exemple clar de plateret sota el nom de tapa seria la presa d'ibèric amb

nyoquis, on els talls de secret ibèric eren cuits al punt i la salsa de nous juntament amb els nyoquis, a banda de donar-li un toc d'originalitat, hi donaven un sabor molt suau i agradable. Un altra tapa estrella; la coca de temporada; tot el que duia era bo: favetes, carxofa, pernil d'aglà i all i oli de formatge! Aquest últim deliciós. Tot sobre una base de pasta de full que en no deixar que s'inflés concentrava tota la cruixentor.

Ja més convencionals però no per això menys sorprenents, les croquetes! Suaus però intenses a la vegada, fetes per ells. I ens vam quedar amb les ganes de provar la resta de tapes, que prometien mantenir el nivell del que havíem degustat. De cara a les postres, nosaltres vam fugir per un

sopars de duro(s)

moment de les suggerides pel dimarts i vam anar de cara als formatges! Un assortit de formatges artesans, tots molt intensos, acompanyats generosament amb un plat de fruits secs, orellanes i torrades. En aquest moment ens conviden a una fantàstica copa de vi de taronja, dolç i cítric, que ens recorda que hi havia unes altres postres per provar molt recomanades, el sorbet de cítrics i verdures.

Així doncs que un dia és un dia i no ens hi resistim. I de veritat, era deliciós. Per tot plegat, acabem pagant uns vint-i-cinc euros, però amb ganes de pujar les escales el següent cop, amb la conclusió que la cuina tradicional i la sofisticació poden anar de bracet i dur el llistó de la gastronomia manresana a un nivell altíssim. I com algú va dir, la vida és massa curta per veure vi dolent!

MENJAR PER EMPORTAR

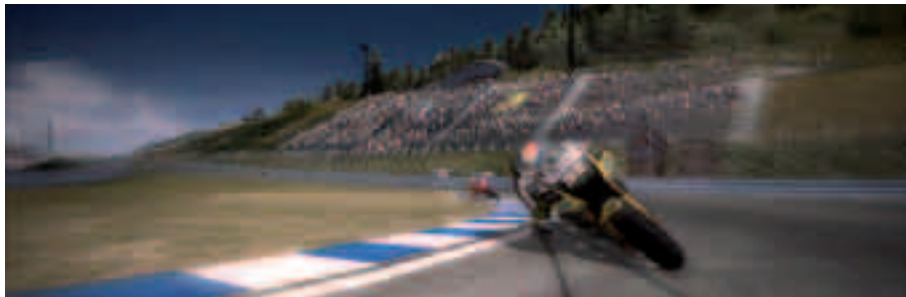
Trucan's i t'ho preparem perquè no t'hagis d'esperar

FRANKFURT LES BASES AL TEU SERVEI!

Avda. de les Bases de Manresa, 78 Tel.: 93 876 92 32

Muralla Sant Francesc, 3 Tel.: 93 876 92 24

DESTAQUEM A L'INVENTARI: ELS GRANS PREMIS, TAMBÉ VIRTUALS

MotoGP 09/10

Plataformes: Xbox 360 i PS3

Edita: Capcom

Distribueix: Koch Media

Comença el Mundial de Motociclisme i Capcom no desaprofita l'oportunitat. MotoGP 09/10 ja està disponible per a Xbox 360 i PS3 amb el clar objectiu de convertir-se en referent. Històricament s'ha repetit el debat que consisteix en discutir si un videojoc de motos ha de ser un estricte simulador o bé ha d'enfocar-se amb un estil més arcade. MotoGP 09/10 intenta acabar amb aquest debat intentant conjuntar les dues posicions i ho aconsegueix amb un èxit notable. Capcom ens ofereix un producte molt complet, però al que potser li faltaven un mesos més per acabar de polir-lo. Sobretot a nivell tècnic, MotoGP no enlluerna. Aquest és un aspecte important i més en els videojocs de motor. Si l'empresa japonesa manté la llicència, probablement de cara l'any vinent podrem gaudir d'un videojoc de MotoGP excel·lent. Malgrat tot, l'actual, és igualment molt recomanable. **Oriol Miró** (www.fangamers.com)

Títol:

***Les metàfores personals
que atresoren les joguines***

**Aquesta secció és un
racó per a les popostes
de joves artistes, dibui-
xants i fotògrafs.**

vist

Oliver Hirschbiegel

Cinco minutos de gloria

Intèrprets: Liam Neeson, James Nesbitt, Anamaria Marinca, Juliet Crawford i Mark David
Regne Unit i Irlanda, 2009

Després de fer-nos reflexionar sobre la maldat i la bondat de les persones amb *El experimento* i *El hundimiento*, en aquesta pel·lícula

Oliver Hirschbiegel posa cara a cara la culpa i el perdó. Irlanda del Nord 1975, Alistair assassina a trets un jove catòlic davant els ulls impotents de Joe, el germà petit de la víctima; 30 anys més tard aquests dos personatges es retroben en un programa de televisió per escenificar una reconciliació. Aquest pretès clima de pau propici per a aquest acostament remou els sentiments interiors dels dos protagonistes, un redimit Neeson conscient dels errors del seu passat i un turmentat Nesbitt àvid de venjança, que reflexionen de cara a la càmera tot preparant un desenllaç que finalment pot resultar decebedor o precipitat. Malgrat aquest desinflament final el film es sustenta en l'encertada elecció dels seus actors principals i la correcta posada en escena del director alemany que fa que no siguem davant de la típica pel·lícula sobre el conflicte nord-irlandès, sinó que després d'uns minuts inicials a mode de documental o de recreació, el dilema va més enllà i cadascun dels personatges intenten endur-se l'espectador al seu terreny. Si una cosa queda clara és que el camí del perdó és llarg i potser inacabable, perquè segons quines ferides tancades mai deixen de sagnar. **Laura Vidal**

llegit

Retrum

Francesc Miralles
La Galera, 2010

Amb *Retrum*, Francesc Miralles ens porta a una història fosca i romàntica. En Cristian té 16 anys i ha perdut el seu germà bessó. Amb estil fresc i ràpid, l'autor ens narra com des de la mort del seu germà, el protagonista s'ha allunyat del seu entorn, sobretot els amics de classe i la família. Però tot canvia quan un dia, llegint un llibre al cementiri de Teià es veu com se li acosten dues noies i un noi vestits de negre amb una flor violeta a la solapa i la cara de blanc. Primer el volen expulsar del recinte, són l'ordre pàlida, i volen comunicar-se amb els morts. I això atreu en Cristian que al final s'hi afegeix i comencen a recórrer cementiris d'Europa amb la intenció de connectar amb els morts. Al final, les coses no surten tan bé com esperaven.

Roger Junyent

(www.rogerjunyent.blogspot.com)

jugat

Dante's Inferno

Plataformes: Xbox 360 i PS3

Edita: Visceral Games

Distribueix: EA

Seguint l'estela de God Of War, Electronic Arts i Visceral Games ens presenten Dante's Inferno, una de les propostes més interessants dels últims mesos. El repte dels creadors de Dead Space no era precisament senzill: adaptar els elements del poema de Dante Aligheri a un videojoc d'acció frenètica i delirant. La bona notícia es que se n'han sortit prou bé. Primer perquè és un treball que es nota que han elaborat cuidant els detalls i segon perquè han comptat amb Will Rokos, guionista del videojuego y nominat als Òscar per Monster's Ball. La pregunta és: Supera Dante's Inferno a God Of War III? Clarament no. Ara bé, la possibilitat de combatre en els nou cercles de l'infern (Limb, Luxúria, Gula, Codícia, Ira, Mentida, Avarícia, Heretgia i Traïció) resulta espectacular.

Oriol Miró

(www.fangamers.com)

i tu què hi dius?

Fumar és un plaer o el sexe una obligació?

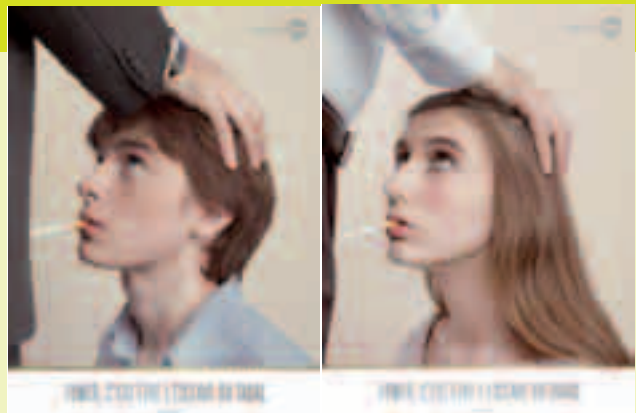
Per Aina Font

L'anunci que ha posat en marxa la campanya antitabac promoguda per la francesa *Association de Défense Contre le Tabac* ha estat un tema de molta polèmica aquestes darreres setmanes.

La veritat és que no ha deixat ningú indiferent, sobretot perquè es fa estrany associar aquestes imatges amb connotacions sexuals a un col·lectiu –en principi seriós i compromès amb la salut ciutadana– que promou el fet de deixar de fumar. I és que de fet no acabo de veure amb què s'assemblen aquests dos elements ni si als joves els servirà de gaire ajuda; que jo sàpiga practicar una fel·lació, normalment –no dic sempre perquè hi ha excepcions– és quelcom que es fa lliurement i per plaer.

A més, penso que la campanya pot fer trivial l'abús sexual, ja que implica culpabilitat per part de la víctima. A vegades s'ha de tenir en compte la repercussió que algunes associacions poden causar a la població; en aquest cas l'anunci fa poc que es pot veure i encara no s'ha pogut parlar del seu impacte o de la seva eficàcia. Tot i així, en la meua opinió, el concepte de la sexualitat i el de fumar no són gaire compatibles i hi ha moltes altres maneres d'impactar els joves perquè deixin la cigarreta apartada en un racó. La sexualitat és un tema molt recurrent entre aquest sector, i sembla que sempre se n'hagi de tirar per fer una bona campanya. Com que el sexe està de moda... gastem-lo una mica més, que segur que no passa res!

Potser no s'adonen que el missatge explícit que volien donar a conèixer ha quedat en un segon pla i on realment ha recaigut el protagonisme és en el fet que practicar una fel·lació és una obligació que t'acaba convertint en esclau i no pas una

Imatges de la campanya «Fumar és ser esclau del tabac», de l'Association de Défense Contre le Tabac, creada per la prestigiosa agència de publicitat francesa BDDP & Fils.

elecció lliure que no provoca danys a la salut.

Sovint, per voler ser massa *guais* –dit en el llenguatge que parlen els joves– ens passem de la ratlla i l'acabem *cagant* encara més.

I que quedi clar que tot això no ho dic perquè estigui en contra de la campanya; al contrari! M'agrada que hi hagi gent amb iniciativa i amb ganes d'impactar i d'intentar convèncer, però penso que no és tan important l'impacte mediàtic que pugui provocar, ja que això, sovint fa que s'acabi ignorant l'essència del seu "per què", sinó que el que hi hauria d'haver és una actitud en certa manera més amenaçadora i, òbviament, dirigida a tots els públics; o és que quan s'arriba a certa edat el tabac ja no és dolent? Pensem-hi, senyors, pensem-hi...